
Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет
Факультет іноземної філології
та соціальних комунікацій
Кафедра журналістики та філології

Ministry of Education of Ukraine
Sumy State University
Faculty of Foreign Philology
and Social Communications
Department of Journalism and Philology

XII

ЖУРНАЛІСТСЬКА ОСВІТА В УКРАЇНІ: СВІТОВІ ПРОФЕСІЙНІ СТАНДАРТИ

ДВАНАДЦЯТА МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

JOURNALISM EDUCATION IN UKRINE: WORLD-PROFESSIONAL STANDARDS

THE XIIth INTERNATIONAL
SCIENTIFIC CONFERENCE

Суми, 8–9 червня 2016
Sumy, 8–9 June 2016

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Бион, философ // Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона : в 86 т. (82 т. и 4 доп.). – СПб., 1890–1907.
2. Декрет в честь историка Сирика [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://www.chersonesos.org/?p=museum_coll_ep4
3. Дюличев В. П. Рассказы по истории Крыма / В. П. Дюличев. – Симферополь : ИД «Квадринал», 2005. – 320 с.
4. К.К.Косцюшко-Валюжинич и его отчеты Императорской Археологической Комиссии [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.kostsyushko.chersonesos.org/>
5. Скилак Кариандский [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://www.chersonesos.org/?p=history_sour1

МАС-МЕДІА У СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ СУМЩИНИ 30-Х РР. ХХ СТ.: ІДЕОЛОГІЧНО-ПРОПАГАНДИСТСЬКИЙ АСПЕКТ

Інна Сипченко,

к. н. із соц. комунік., СумДУ

Дар'я Кириченко,

студентка 3 курсу СумДУ, ЖТ-31

У статті схарактеризовано структурні особливості районної преси як механізму ідеологічного впливу на маси в умовах колективізації. Описано тематичну модель районної газети 1930-х рр.

Ключові слова: радянська преса, колективізація, цензура, ідеологічна маніпуляція, ворог народу.

MEDIA IN A SOCIAL COMMUNICATION SPASCE OF SUMY REGION IN 30'S. XX CENTURY, IDEOLOGICAL-PROPAGANDISTIC ASPECT

Inna Sypchenko,

associate professor, Sumy State University

Dar'ya Kyrychenko,

3rd year student, ЖТ- 31

The article explores the structural features of the region press as mechanism of ideological influence on the masses in terms of collectivization. The work describes the thematic regional newspaper's model in 30's.

Keywords: Soviet press, collectivization, censorship, ideological manipulation, enemy of the people.

Кінець 20-х та 30-і рр. ХХ ст. століття стали непростю добою в історії української журналістики. У цей час завершується остаточне формування преси, зокрема її пірамідальної, вертикальної партійно-адміністративної структури [4].

Розгалужена система багатонаціональної преси характеризується чіткою вертикаллю партійних газет – центральних, республіканських, обласних, районних, газет тих громадських і політичних організацій, що були створені при партійних органах (профспілки, комсомол, жіночі організації, спілки письменників, художників, музикантів та інших представників культури і мистецтва), нарешті, відомчих газет та газет, адресованих конкретним соціальним прошаркам (у 30-і рр. це були, перш за все, селянські газети) [див.: 2, с.1 35 і далі].

Широкого поширення набуває масова низова преса. Зміни в адміністративно-територіальному поділі (а саме у 1930 р. ВУЦІК та Совнарком УРСР ухвалюють рішення про ліквідацію округів і перехід до двоступеневої системи управління: район – область) стимулюють до розвитку районні та міські газети.

Водночас позитивні зрушення в житті країни супроводжувалися масовою насильницькою колективізацією та розкуркулюванням селян, гучними судовими процесами та численними політичними репресіями, розбудовою цілої системи таборів для так званих «ворогів народу», голодомором 1932–1933 рр. тощо. Від початку 30-х рр. на пресу все частіше покладаються поліцейсько-репресивні функції, які вона виконує із все зростаючим ентузіазмом.

Домінування більшовицької ідеології в українській пресі на цей час забезпечувалося абсолютною монополізацією правлячою партією інформаційного простору; жорсткою цензурою; уніфікацією комунікаційних каналів; кадровим забезпеченням журналістських та керівних посад завдяки системі їх підготовки та перепідготовки; централізацією системи преси та субординацією дій нижчих органів періодики з центральними виданнями.

Окремі аспекти розвитку української преси окресленого періоду, і регіональної зокрема, представлені у роботах В. Здоровеги, В. Іванова, І. Крупського, В. Лизанчука, І. Михайлина, С. Радченка, В. Рубана, Н. Сидоренко, Л. Сніцарчук Ю. Фінклера, А. Чічановського, В. Шкляра, О. Шкільної та інших. Преса Сумщини 30-х рр. ХХ ст. згадується у краєзнавчих та журналістикознавчих дослідженнях Г. Петрова, Н. Подоляки, В. Садівничого. І. Сипченко та ін.

Актуальність роботи зумовлена необхідністю на якісно новому рівні осмислити розвиток преси радянської доби, наслідками якого стали створення однопартійної системи інформування та жорстке обмеження свободи слова, що призвело до ідеологічного компартійного диктату в усіх сферах життя, і у журналістиці зокрема, до боротьби з інакомисленням, до закриття усіх опозиційних та приватних газет і часописів, монополії на право видавати ЗМІ та використовувати останні як могутній інструмент політичного маніпулятивного впливу на громадян.

Мета роботи – визначити роль друкованих засобів масової інформації Сумщини 30-х рр. ХХ ст. в реалізації ідеологічної пропаганди в умовах «великого» терору.

Об'єктом аналізу стали журналістські матеріали громадсько-політичних друкованих ЗМІ, що видавалися на Сумщині у 30-і рр. ХХ ст.

Предмет дослідження – елементи ідеологічної маніпуляції в журналістських матеріалах на шпальтах газет Сумського регіону.

Методи дослідження: поєднання ретроспективного і ситуативного підходів дозволило визначити структурні особливості преси; контент-аналіз використано для визначення змістового наповнення; описовий метод у поєднанні з аналітичним дав змогу узагальнити результати наукової роботи.

Наукова новизна полягає у спробі визначити основні принципи діяльності преси регіону зазначеного періоду, проаналізувати громадсько-політичне та соціокультурне підґрунтя діяльності періодики та визначити роль місцевих ЗМІ у репресивних заходах 1930-х рр.

Уже на початку 30-х рр. ХХ ст. на Сумщині сформувалася повноцінна мережа районних газет, більшість з яких, зазнавши змін у зв'язку з вимогами часу, працюють і сьогодні у Бурині, Глухові, Конотопі, Кролевці, Лебедині, Недригайлові, Путивлі, Середина-Буді, Сумах і Шостці. Інформаційний простір Сумщини цього часу презентували такі газети, як «Комуна» (Конотопський район), «Колгоспне село» (Кролевецький район), «За більшовицький колгосп» (Роменський район), «Зоря» (Шосткинський район), «Колективіст Буринщини» (Буинський район) та «Колективіст Глухівщини» (Глухівський район).

Усі ці газети було засновано після адміністративно-територіальної реформи впродовж 1930–1932 рр., вони були друкованими органами місцевих райкомів партії, районних виконавчих комітетів та райпрофрад. Їхні наклади становили від трьох до шести тисяч примірників. Вищезазначені газети виходили, як правило, на двох сторінках, хоча деякі номери мали і по чотири, і навіть по шість сторінок.

Представлених у сучасних фондах і архівах видань достатньо, щоб визначити основні риси тодішньої районної преси, схарактеризувати її видавців, програмні завдання та цільову аудиторію. Вже назви газет засвідчують їхню «селянську» спрямованість та налаштованість на всебічне агітування за колективізацію і боротьбу з тими, хто не сприймає ні формування колективних господарств, ні методи, якими вони створювалися.

Власне, аналіз тематичного розмаїття радянської періодики переконує, що саме з кінця 20-х і початку 30-х рр. відбувається остаточний занепад усіх демократичних проявів радянської влади і виплеканої нею журналістики. Від тенденційного показу правди життя радянська журналістика саме з цього часу переходить до гасел офіційної пропаганди і демагогії, інформувannya, яке спотворює дійсність до абсолютної неправди і призводить до сліпого підкорення диктату партії та її репресивних і каральних органів. «Партійно-радянська преса, – зазначає у зв'язку з цим київський професор В. Владимиров, – відіграла в цих трагічних подіях ганебну роль пропагандиста, агітатора й колективного організатора жорстких політичних катаклізмів. Відступаючи від загальнолюдських цінностей, погодившись із спекулятивним протиставленням інтересів робітничого класу і всього суспільства, ця преса стала на шлях самознищення. Поза цією системою вона існувати не могла – і, зрештою, не змогла» [1, с. 85].

Характерними рисами преси, яка набуває усталеного вигляду вже у 30-і рр. ХХ ст., стала її ідеологічна залежність від правлячої партії, монологічний (попри широкий робітничорівський рух) характер функціонування, підцензурність на всіх рівнях, обмеженість оперативності та динамічність, пов'язані з необхідністю обов'язково узгоджувати матеріали з керівними інстанціями, непрозорий характер економічної діяльності.

Як справедливо зазначає О. Попова, «закономірною в умовах браку кваліфікованих журналістських кадрів і жорсткої централізації, підцензурності стала одноманітність української радянської газетної періодики <...> Не тільки прикладами для наслідування, але й безпосередньо джерелами матеріалів місцевого та низового друку були головні центральні загальносоюзні та республіканські газети. Крім того, витісняли кореспондентські матеріали інші, «негазетні» тексти, що заповнювали цілі розвороти газет усіх рівнів: директиви і постанови уряду, таблиці з даними господарських зведень, промови та виступи перших партійних функціонерів та знаних людей» [3, с. 54].

Саме в цей час в районних та обласних комітетах партії з'являються відділи преси, які згодом увійдуть у відділи пропаганди. Вони диктують практично усім виданням тематику виступів, регламентують характер висвітлення подій, пошуки потрібних фактів та їхнє тлумачення у необхідному напрямі. Для тих, хто свідомо чи несвідомо «не вписувався» у систему, виникла надзвичайно дієва система переконань – звинувачення у сприянні контрреволюційній діяльності, контрреволюційній пропаганді, в антинародній агітації.

Для того, щоб розкрити тематичну модель районної преси 1930-х рр. ми обрали Шосткинську газету міського комітету компартії України «Зоря», що виходила із 1930 р.

Ні тематика і проблематика газети, ні художньо-технічне оформлення видання не вирізняються оригінальністю і є типовими для усіх районних газет регіону. За-

клики до «розкуркулення» заможних селян, звинувачення робітників, які мали погану технічну підготовку, у «нанесенні шкоди», оголошення будь-якої невдачі «підмогою імперіалізму» переходять зі сторінки на сторінку, з номера в номер. Привертає увагу той факт, що прізвища ударників виробництва та тих, кого віднесено до «ворогів народу» друкувалися жирним шрифтом.

Сторінки «Зорі» рясніють публікаціями про «панікеров-опортуністів», «злісних невиконавців» хлібоздачі, особливо куркулів і підкуркульників, які зусиллями газети стають контрреволюціонерами та ворогами радянської влади. Саме через це компартійні вожді згодом починають застосовувати ще один, на їхній погляд, ефективний хід. Як один із найжорстокіших репресивних заходів партійно-радянські органи СРСР для боротьби із «злісними ворогами», які відмовлялися пливти за загальною течією і намагалися відстоювати погляди, майно і т.д., на шпальтах газет з'являються так звані «чорні дошки». До них потрапляли колгоспи, села району та навіть окремі особи.

У номері 22 від 26 лютого 1932 р. у публікації «У Шатрищах продовжує панувати опортуністична практика в хлібозаготівля» темпи виконання плану у Шатринській сільраді називають ганебною плямою. Жирним шрифтом виділяються прізвища бригадирів, які не розгорнули масової роботи серед бідняцько-середняцьких мас села.

Героєм публікації «Дезертирів хлібного фронту – геть з лав партії!» (№19 від 18 лютого 1932 р.) став тов. Іванов. І.П., який «злякавшись труднощів дезертував з хлібозаготівельного фронту – відмовився працювати в с. Прокопівці над виконанням плану хлібозаготівель». За цю провинність наказано зняти його з роботи і виключити із лав партії як «обивателя і боягуза».

Під гучною назвою «Відчищаємося від куркульського елементу» перелічені прізвища куркулів, які «за літо виробили 70 трудоднів і менше, аж до нічого». Наголошується, що ці люди потрапили до колгоспу через недостатню пильність правління колгоспу, освоїлися і в результаті вели розладницьку роботу, саботували виконання доручень і т.п.

На противагу «чорним дошкам» у газеті існували і «червоні дошки», у яких друкувалися списки передовиків. Так, у номері 19 від 18 лютого 1932 було надруковано в газеті «Оперативне зведення про виконання плану хлібозаготівель за п'ятиденку»: «У першу п'ятиденку боротьби за зустрічний хліб план виконано на 7%. Вперед вийшли такі села Шосткинського району: Свірж – 70 %, Усок – 52 %, Гамалієвка – 48 %, Собичево – 30 %».

Окрім звичного гасла на першій полосі «Пролетарі всіх країн! Єднайтеся!», газета на кожній шпальті розміщує шапку, яка теж є гаслом, на кшталт: «Жодного центнера хліба приватникові», «Боротьба за насіння – боротьба за високий урожай» і т.п. Такі заклики видаються дивними, зважаючи на те, що з'являються у той час, коли в країні, і на Сумщині зокрема, набирає сили голодомор. У жодному номері газети не знаходимо інформації про страждання чи смерть людей від голоду.

Не можна не погодитися з В. Владимировим, коли він пише: «Замовчування голодомору і не тільки в 1932–1933 рр., а й пізніше стало однією з ганебних сторінок в історії партійно-радянської преси України. А оскільки мовчання досліджувати неможливо, звернімося за коментарями до української преси в діаспорі. Ось що пише про це публіцист О. Горновий у статті «Про свободу преси в СРСР»: «...Вони (люди) тремтять від холоду і страху, що кожної хвилини НКВД може відібрати від них жменю випрошеного хліба або кілька картоплин, на які так ждуть усі вдома. Та цих картин преса не бачить. Зате вона розписується про «квітуче та заможне життя» в СРСР, про «трудоий підйом», що охопив працівників у зв'язку з четвер-

тою п'ятирічкою, про відданість партії. Вона вміщує знімки вдоволених робітників, добре плеканих дітей, розсіяних колгоспниць, начебто всіх не сушить голод, а розпирає добробут» [1, с. 87].

Звичними для газет цього періоду були матеріали, що пропагували ідеї соціалізму та створювали ілюзію його світового поширення. У матеріалі під назвою «14 років бойової Червоної армії» зазначено, що 14-і роковини Червоної армії проходять в умовах загостреної боротьби двох непримиренних соціально-економічних систем – капіталізму і соціалізму. «СРСР – країна бурхливого будівництва соціалізму. Наші перемоги особливо знаменні на тлі нечуваної світової кризи, зростання безробіття, злиднів, що свідчить про наближення краху капіталізму» (Зоря. –1932. – 23 лют.).

Капіталістичний світ постає на шпальтах «Зорі» ворожою загрозою для соціалізму: розвивається тема можливого нападу військових капіталістів на Радянський Союз. Саме через цю пересторогу під нищівну критику потрапляє Женевська конференція із роззброєння 1932 року, яка, на думку правлячої верхівки СРСР, є «пустою балаканиною і приводом для озброєння капіталістичних країн.<...> Вища гарантія миру є тільки цілковита перемога соціалістичних принципів, яка усуне причини, що викликають збройні конфлікти. Радянському Союзу не потрібно збільшувати територію, не треба втручатися до справ інших держав, а тому йому не треба було б ні армії, ні флоту, ні військової авіації, ні ніяких інших збройних сил. Йому треба, проте, певності в тому, що і на територію Радянського Союзу ніхто не буде робити замаху» (Зоря. –1932. – 23 лют.).

Паралельно із закликами до «роззброєння» друкуються вихваляння Червоною армією як наймогутнішою та найвеличнішою із усіх існуючих. Під заголовками «Дрижійте недобитки ворожі», «В жорстоких боях зросла і загартувалась Червона армія», «Хай живе Червона армія – вірний вартовий завоювань» подаються матеріали, що стосуються зародження, зростання та зміцнення Червоної армії, історії типу «Як я став червоноармійцем».

Пропаганда ідей комунізму, інформування про необхідність впровадження цих ідей у життя – найголовніше завдання преси 1930-х рр. Про утвердження тоталітарного режиму та культу особи Сталіна свідчить те, що чільне місце на сторінках провінційної преси посідала інформація щодо необхідності вивчення і глибокого аналізу промов вождя, ухвал партійних з'їздів, постанов районних комітетів. Однією з найважливіших форм пропаганди в газеті є марксо-ленінське виховання членів і кандидатів партії та комсомольців. Саме партія ставить перед собою принципову ціль, що полягає у «марксо-ленінському озброєнні широких пролетарських і насамперед партійних мас». «Зоря» закликає вивчати теоретичну спадщину Маркса і Леніна щонайглибше та піднести питання історії більшовизму на належну височінь. При цьому, наприклад, теорія Троцького (теорія перманентної революції), сутність якої полягає не в завоюванні пролетаріатом влади і переході до побудови соціалізму в окремій країні, а в постійному поглибленні революційних дій аж до здійснення соціалістичної революції у світовому масштабі, називають фальсифікатором історії.

У лютому оголошені перевірки реалізації постанов ЦК про марксо-ленінське виховання. У перевірках робиться акцент на соціалістичних змаганнях між заводами, школами, партшколами. І знову ж таки друкуються списки тих, хто зриває дні партійного навчання: «Секретар Орлівецького партосередку тов. Бордаченко не виконує постанови РПК про не проведення у дні партнавчання ніяких зборів, засідань, тощо. Натомість, тов. Бордаченко скликає різні засідання та збори. Так, 3 лютого – день партосвіти, 7 лютого – збори колгоспників» (Зоря. – 1932. – 18 лют.).

Важливим чинником формування іміджу СРСР серед населення є його возвеличення як найпотужнішої держави у порівнянні із капіталістичними країнами. Підтвердженням цьому є матеріал травневого випуску «Зорі» під назвою «Голод, безробіття, криза і злидні – у країнах капіталу; підйом промисловості і сільсько-го господарства, зріст матеріального рівня трудящих – в СРСР». Підзаголовки «У нас» і «У них» проводять паралель між тим, як «квітне» СРСР, і як «загниває» капіталізм. «У нас»: «П'ятирічка виконується за чотири роки. По сільхозмашинобудуванню ми зайняли перше місце, по добуванню нафти – друге, по зросту електропромисловості – третє. Прибуток народного господарства у 1928 р. дорівнював 26.422 млн. крб., а 1931 р. 38.076 млн. карбованців...» «У них»: «У капіталістичних країнах економічна криза й загнивання. Продукція продовжує падати. Шукаючи виходу з глухого куту, вона посилює свій наступ на життєвий рівень трудящих мас міста та села і гарячково готується до війни» (Зоря. – 1932 – 14 трав.). Поряд подається статистика про безробіття, кризу промисловості, банкрутство підприємств, зменшення обсягів виробництва різних видів продукції. за якою всі показники в США, Англії, Німеччині та Франції невпинно падають, порівняно з минулими роками.

Зауважимо, що тематика газет переважно була зумовлена тими проблемами, які були на часі. Загальні тенденції були такими: з осені до лютого актуальним було висвітлення заходів з вилучення продуктів харчування під лозунгом «боротьба за хлібоздавання»; у лютому-березні – створення засівних фондів; з квітня починалася «боротьба за засів», у червні – знову «боротьба за хлібозаготівлі», яка тривала до лютого наступного року. А будь-яке звинувачення у «невиконанні плану» (хлібозаготівлі, збору), який було складено верхівкою і зазвичай перевищувало реальні можливості селян, і слугувало приводом для застосування різних каральних заходів. Починаючи виключенням із колгоспу, ліквідацією майна, і закінчуючи навіть смертною карою.

Таким чином, надання пресі офіційного статусу у 30-і рр. ХХ ст., її фактична інтеграція в систему партійно-державних органів, своєрідне зарахування журналістів у штат державних чиновників радикально змінило сам її характер. Журналістика почала використовуватися не за її прямим призначенням – як засіб інформування населення, а як засіб системного й всебічного ідеологічного, пропагандистського та організаційного забезпечення більшовицької концепції побудови соціалізму в окремо взятій країні.

Аналіз публіцистичних та інформаційних матеріалів регіональної преси Сумщини переконує, що «командувати» намагаються не лише професійні співробітники видань (редактори, журналісти). Це устремління охоплює і широке коло «добровільних помічників» – робіськорів, які теж намагалися задовольнити свої «керівні» амбіції, перетворюючи інформацію в елементарні доноси, а самі видання у своєрідну судову інстанцію.

Для радянської преси цього часу стала типовою практика довільного ставлення до факту. Для повідомлення у пресі його, як правило, не вигадували, а тільки розглядали і тлумачили з точки зору партійних ідеологем. Як підсумок, магія влади та магія слова як однопорядкові явища у сфері комунікації призвели до конструювання пресою нової реальності, що не мала нічого спільного з дійсністю.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Владимиров В. М. История украинской журналистики (1917–1991) : навч. посіб. / В. М. Владимиров. – К. : МАУП, 2007. – 174 с.
2. Овсепян Р. История новейшей отечественной журналистики / Р. Овсепян. – М. : РИП-Холдинг, 2004. – 268 с.

3. Попова О. Ю. Функціонування газетної періодичної преси Радянської України (кінець 1920-х – 1930-х рр.) : тенденції, механізми, практики / О. Ю. Попова // Гілея : науковий вісник : зб. наук. праць – К., 2013. – Вип. 68. – С. 53–59.

4. Сипченко І. В. Преса Сумщини 20–30-х рр. ХХ ст. (типологічна характеристика та жанрово-стильові особливості) : автореф. дис. на здоб. наук. ступеня канд. наук із соц. комунік. : спец. 27.00.04 «Теорія та історія журналістики» / І. В. Сипченко. – Дніпропетровськ., 2014. – 19 с.

ЦИТАТА «ДНЯ» У КОНТЕКСТІ КОНТЕНТУ ВИДАННЯ

Олена Ткаченко,

докт. філол. наук, проф. СумДУ

Людмила Герман,

студентка 2 курсу СумДУ, МДМ-41

Вивчається роль та місце цитати «Дня» у всеукраїнській щоденній газеті «День» (на матеріалі одного номера.)

Ключові слова: якісна преса, цитата, газета «День», контент.

THE QUOTE «DAY» IN THE CONTEXT OF EDITION CONTENT

Elena Tkachenko,

Professor, Doctor of Philology Sumy State University

Liudmyla Herman,

1st year student. ЖТМ-51

We study the role and place of quotation “Day” in the Ukrainian daily newspaper “The Day” (based in the materials of one issue.)

Keywords: quality press, quote, the newspaper “The Day”, content.

У сучасному світовому інформаційному просторі важливу роль відіграють якісні видання. Серед українських ЗМІ – це газета «День», яка, на наш погляд, закріпила за собою звання лідера щоденної якісної преси і має стійкий високий рейтинг і в Україні, і за кордоном.

Якісна преса як проблема комунікативістики постійно перебуває у полі зору науковців, зокрема таких як Б. Потятиник, В. Здровега, В. Різун, Н. Гранкіна та ін. Що стосується газети «День», то окремі аспекти її функціонування досліджували Я. Лещинина [4] та О. Оленицька [5]. Усе це засвідчує *актуальність* обраної теми.

Мета нашого дослідження – визначити роль та місце цитати «Дня» в контексті контенту видання на основі теорії порядку денного.

Об’єкт дослідження – контент газети «День», яка репрезентує якісні українські видання.

Предмет дослідження – цитата «Дня» як новий журналістський матеріал.

Метод дослідження – контент-аналіз.

Газета «День» – щоденна суспільно-політична всеукраїнська газета, що виходить чотири рази на тиждень. Містить як поточні новини, так і аналітичну інформацію. Як зазначено на офіційному сайті, газета першою в Україні стала членом асоціації «Синдикат» – престижної міжнародної газетної асоціації, до якої входять 170 газет із 92 країн світу, серед яких французькі «Le Figaro» і «Le Monde»,